

РАСХОДКА ПРѢЗЪ МѢСЕЦЪ МАЙ.

Два сутрина рано въ недѣля Генчовий баща събуди Генча и му каза, че ще отидѣтъ на тѣхния полъ (трендафелъ). Той станъ по-скоро, умъ се, облѣче се и тръгнѣ слѣдъ него. Никой пжтъ той не бѣше ставалъ толкова рано, за това и не знаеше, колко е приятно да излѣзешъ сутринъ рано на расходка прѣзъ м. Май, а особенно изъ трендафелитѣ.

Когато стигнѣхъ на трендафела бѣше се вече съмнѣло, но слънцето още не бѣ изрѣло. Птичкитѣ пѣехъ сладко-сладко по клоновѣтъ, а трендафелитѣ бѣхъ окичени съ хиляди цвѣтове и издавахъ приятна миризма. Въ трендафела имаше жени и момичета, които кжсахъ цвѣтоветѣ и ги туряхъ въ кошници.

— Тате, колко хубаво е тукъ! Азъ искамъ прѣзъ цѣлото лѣто да дохождаме тукъ на расходка, за да си берѣ трендафелъ.

— Добрѣ. Генчо, но ти не знаешъ, че трендафела не трае по-вече отъ 25 дена. Ела прѣзъ Юний и ти ще видишъ само стебла и листа.

— Тогава защо го не държите денѣ, а го берете? Азъ по-обичамъ да го гледамъ тукъ разцвѣтѣнъ, отъ колкото да го простирате у дома въ зимника.

— Ти още не знаешъ, Генчо. Ний обираме цвѣта, защото ще ни принесе полза, като го сваримъ. А остане ли тука, той ще улѣтя безъ полезно на земята.

На Генча станъ мжчно, защо обичнитѣ му цвѣта да улитатъ толкова скоро. Той навѣсено се обърнѣ и се затече изъ трендафела къмъ берачкитѣ.

Трендафела бѣше насѣянъ на редове. Генчо минаваше отъ единъ редъ на другъ и се мжчеше да си откъсне единъ стрѣкъ. При всичко, че имаше по политѣ на стеблата много цвѣтове, но Генчо искаше да си на-